

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Fe MARKET, s. r. o.**, se sídlem Skaštice č. 25, zastoupený JUDr. Radkem Foralem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 220, Napajedla, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. J. P., II. L. P.**, oba zastoupeni Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně dne 30. 6. 2014, č. j. 30 A 89/2012 – 168,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2014, č. j. 30 A 89/2012 – 168, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“) ze dne 10. 10. 2012, č. j. KUZL 56331/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru životního prostředí (dále jen „městský úřad“) ze dne 23. 8. 2012, č. j. MeÚKM/0521134/2012/OZP/Še, jímž byla stěžovateli podle ust. § 129 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložena donucovací pokuta ve výši 500.000 Kč. V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejdříve zabýval námitkou nicotnosti rozhodnutí městského úřadu ze dne 25. 2. 2010, č. j. MeUKM/011919/2010 (dále jen „rozhodnutí o dekontaminaci“), k jehož vymožení byla stěžovateli pokuta uložena. K namítané nicotnosti uvedl, že stěžovatel

podal proti předmětnému rozhodnutí žalobu, která byla rozsudkem ze dne 24. 5. 2011, č. j. 30 A 60/2010 - 77 zamítnuta. Je tak zřejmé, že krajský soud v rámci přezkumu neshledal nicotnost předmětného rozhodnutí, ke které by měl povinnost přihlížet z úřední povinnosti. Pokud stěžovatel s tímto posouzením nesouhlasil, mohl podat kasační stížnost, což neučinil. Krajský soud dále uvedl, že podle ust. § 27 odst. 1 zák. č. 17/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním prostředí“), byla stanovena povinnost stěžovateli, tedy tomu, kdo způsobil ekologickou újmu, učinit konkrétní opatření k obnovení přirozené funkce narušeného ekosystému. Protože nebylo rozhodováno o povinnosti nahradit ekologickou újmu v penězích, nebrání ani abscentující zvláštní předpis tomu, aby mohla být škůdci uložena povinnost k obnovení přirozené funkce narušeného ekosystému. K námitce stěžovatele, že postup osob zúčastněných na řízení mu bránil ve splnění jeho povinností podle rozhodnutí o dekontaminaci, krajský soud uvedl, že tomu tak nebylo, neboť stěžovatel u ohlášených vstupů na pozemek osob zúčastněných na řízení neprokázal připravenost splnit podmínky podle tohoto rozhodnutí. K žalobní námitce, že v daném případě nemůže donucovací pokuta přesáhnout částku 100.000 Kč, krajský soud uvedl, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že částka nákladů na provedení náhradního výkonu činí podle nejnižší nabídky ve výběrovém řízení 2.154.240 Kč. Tato druhá donucovací pokuta (první činila 200.000 Kč) je ve výši 500.000 Kč, což činí 23 % nákladů na náhradní výkon. Námitka stěžovatele, že lze uložit pokutu jen do výše 100.000 Kč, proto není důvodná.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které vyjádřil především nesouhlas se závěrem krajského soudu, který se týká nicotnosti rozhodnutí o dekontaminaci, k jehož vymožení mu byla pokuta uložena. Správní soudy mají povinnost přihlížet k nicotnosti nejen k námitce, ale i z úřední povinnosti. Krajský soud se však v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 60/2010 otázkou nicotnosti napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval, protože v rozsudku ze dne 24. 5. 2011, č. j. 30 A 60/2010 - 77 o tom není žádná zmínka. Navíc v tomto řízení stěžovatel poukazoval na zřejmou nesprávnost znaleckého posudku, ze kterého vycházel správní orgán a na to, že si správní orgán nechal zpracovat posudek, který byl diametrálně odlišný ve zjištěných hodnotách od posudku, ze kterého bylo vycházeno, ovšem s ohledem na to, že tuto okolnost stěžovatel zjistil až dodatečně, nebylo k této jeho námitce přihlíženo. Krajský soud sice cituje ust. § 27 odst. 1 zákona o životním prostředí, ale v této souvislosti stěžovatel poukázal na to, že nebylo naplněno zmocnění, podle kterého způsob výpočtu ekologické újmy a další podrobnosti měl stanovit zvláštní předpis. Podle názoru krajského soudu ale jeho neexistence nebrání tomu, aby mohla být škůdci, tedy stěžovateli, uložena povinnost k obnovení přirozené funkce narušeného ekosystému. Dále v odst. 3 citovaného ustanovení je stanoveno, že oprávněným ze způsobené ekologické újmy je stát. Ale ani v tomto případě nebyl přijat předpis předvídaný v tomto odstavci, který by upravoval podrobnosti. Proto je podle stěžovatele otázkou, kdo je vůbec oprávněn za stát jednat a z čeho vyplývá oprávnění městského úřadu rozhodovat za stát, který je jediným oprávněným ze způsobené ekologické újmy. Pokud chybí právní předpis, který by měl blíže upravovat podrobnosti zákonného ustanovení, nelze toto překlenout konstatováním, že bez ohledu na neexistenci takového předpisu je možné ukládat povinnosti. Proto se jedná o rozhodnutí, které je nutno považovat za nicotný právní akt. Rovněž námitku, že nelze v daném případě uložit vyšší pokutu než 100.000 Kč, vyhodnotil krajský soud nesprávně. Žádný náhradní výkon dosud proveden nebyl a jak

pokračování

vyplývá z odůvodnění rozhodnutí o uložení donucovací pokuty, správní orgán pouze odhaduje výši předpokládaných nákladů na provedení sanačních prací. Z toho tedy plyne, že nemá jasno, jaké náklady bude třeba vynaložit na provedení náhradního výkonu. Navíc stěžovatel nebyl se způsobem odhadu výše těchto nákladů seznámen, pouze mu bylo sděleno, že snad měl městský úřad provádět výběrové řízení, ale se závěry tohoto výběrového řízení nebyl blíže seznámen a nemohl se k tomuto ani vyjádřit. Jen pro úplnost stěžovatel uvedl, že si nechal zpracovat znalecký posudek soudním znalcem Ing. Karlem Bičovským ke dni 15. 11. 2013 a podle něj by náklady spojené se sanací pozemku neměly přesáhnout částku 817.000 Kč plus minus 10% bez DPH. Pokud tedy není jasná výše nákladů na provedení náhradního výkonu, nelze ani stanovit výši pokut a je nutno vycházet z toho, že by jejich výše neměla přesáhnout částku 100.000 Kč. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil nesouhlas se stížní námitkou ohledně nicotnosti rozhodnutí o dekontaminaci, které je exekucním titulem, na jehož základě byly doposud stěžovateli uloženy dvě exekucní pokuty. Městský úřad uložil stěžovateli uvedeným rozhodnutím povinnost obnovit přirozené funkce narušeného ekosystému na zemědělském pozemku podle ust. § 27 odst. 1 zákona o životním prostředí. Toto rozhodnutí vydal městský úřad jako věcně a místě příslušný orgán ochrany zemědělského půdního fondu, protože se jednalo o opatření k zajištění dekontaminace pozemku, který je součástí zemědělského půdního fondu. Rozhodnutí proto nelze považovat za nicotné ve smyslu ust. § 77 správního řádu. Rozhodnutím nebyla stanovena povinnost žádné finanční náhrady za ekologickou újmu, neboť ekologická újma nebyla vyčíslena. Zákon o životním prostředí v ust. § 27 odst. 1 předpokládá vydání zvláštního předpisu právě pro způsob výpočtu ekologické újmy včetně dalších podrobností. Podle ust. § 27 odst. 3 tohoto zákona je oprávněn náhradu ekologické újmy požadovat stát. Rozhodnutí o dekontaminaci stanovilo pouze povinnost tomu, kdo kontaminaci pozemku způsobil, učinit konkrétní opatření, která zajistí obnovu přirozených funkcí narušeného ekosystému. Žádná povinnost úhrady vyčíslené ekologické újmy ve prospěch státu není v rozhodnutí stanovena. Okruh účastníků řízení byl v rozhodnutí jednoznačně vymezen a stát nemohl mít postavení účastníka řízení právě proto, že o finanční náhradě za ekologickou újmu v řízení nebylo rozhodováno. Krajský soud nicotnost ani jinou nezákonnost rozhodnutí o dekontaminaci nezjistil a podanou žalobu rozsudkem ze dne 24. 5. 2011, č. j. 30 A 60/2010 - 77 zamítl. Stěžovatel vydaný rozsudek akceptoval a kasační stížnost proti němu nepodal. Nicotnost začal namítat až po několika měsících od vydání tohoto rozsudku. Poté se obrátil se žádostí o přezkoumání postupu krajského úřadu při vyřizování jeho návrhu na zrušení rozhodnutí o dekontaminaci z důvodů nicotnosti na ministerstvo životního prostředí, které mu dopisem ze dne 27. 4. 2012, č. j. 89313/ENV/11 sdělilo, že v postupu krajského úřadu neshledalo žádné pochybení. Krajský úřad dále vyslovil nesouhlas s argumenty stěžovatele, že k jeho námitce na nesprávnost znaleckého posudku nebylo přihlíženo, ačkoliv poukazoval na to, že správní orgán si nechal zpracovat posudek, který byl ve zjištěných hodnotách diametrálně odlišný, než posudek, ze kterého bylo vycházeno. Stěžovatel neuvedl, o který konkrétní posudek by se mělo jednat. Krajský úřad si není vědom žádných odlišných výsledků posudků, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí o dekontaminaci, a které jsou součástí spisu. Jiné posudky na zjištění a vyhodnocení míry kontaminace pozemku než ty, které jsou založeny ve spise a jež má

krajský soud k dispozici, nebyly požizovány. Pokud se týká stížní námitky, že v daném případě nelze ukládat vyšší pokutu než 100.000 Kč, tuto považuje krajský úřad za nedůvodnou. Výše v pořadí druhé donucovací pokuty 500.000 Kč činí 23 % nákladů na provedení činností uložených stěžovateli rozhodnutím o dekontaminaci, neboť částka nákladů na provedení náhradního výkonu podle nejnižší nabídky na základě výběrového řízení na dodavatele prací činila 2.154.240 Kč včetně DPH. Ani po uložení první donucovací pokuty ve výši 200.000 Kč a po dvou následných písemných upozorněních ze dne 14. 6. a 16. 7. 2012 zaslaných městským úřadem stěžovateli, že projekt sanace je zpracován v rozporu s rozhodnutím o dekontaminaci, stěžovatel neprojevil žádnou snahu o nápravu objednaním opravy projektu sanace, nezačal odstraňování dřevin a odtěžení kontaminované zeminy z pozemku. Podle ust. § 129 odst. 1 správního řádu může při vymáhání plnění povinnosti postupným ukládáním pokut výše těchto pokut dosáhnout výše nákladů na náhradní výkon rozhodnutí, v tomto případě 2.154.240 Kč. Nejedná se tedy o pokutu nepřipustnou, jak tvrdí stěžovatel. Krajský úřad proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedly, že pokud stěžovatel poukazoval na to, že se rozsudek krajského soudu ze dne 24. 5. 2011, č. j. 30 A 60/2010 - 77 nezabýval nicotností rozhodnutí o dekontaminaci, pak je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48. Vzhledem k tomu, že v žalobě proti rozhodnutí o dekontaminaci, resp. rozhodnutí odvolacího orgánu, stěžovatel nicotnost nenamítal, krajský soud neměl povinnost se k nicotnosti výslovně vyjádřit. Tato stěžovatelova námitka je tedy bezpředmětná. K námitce nesprávnosti použitého znaleckého posudku poukázaly osoby zúčastněné na řízení na to, že krajský soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2011, č. j. 30 A 60/2010 - 77 uvedl, že bylo dostatečně prokázáno, že městský úřad vycházel při posuzování věci nikoli z jediného znaleckého posudku, ale minimálně ze šesti různých znaleckých posudků a jiných relevantních podkladů. Stěžovatel navíc blíže neurčuje, ohledně kterého znaleckého posudku namítá nesprávnost a v čem má tato nesprávnost spočívat. K namítané neexistenci prováděcí právní úpravy osoby zúčastněné na řízení uvedly, že ust. § 27 zákona o životním prostředí je i přes nedostatek způsobený skutečností, že nikdy nebyl přijat prováděcí předpis v praxi běžně používán. V dané věci nebyla stanovena náhrada ekologické újmy v penězích, ale byla uložena náhrada obnovením přirozených funkcí narušené části ekosystému – kontaminované půdy – jejím odtěžením a navezením nové ornice. Je tedy zřejmé, že absence právní úpravy způsobu výpočtu ekologické újmy v penězích je zcela bezpředmětná. Pokud se jedná o kompetenci městského úřadu k vydání rozhodnutí o dekontaminaci, tak ta se v prvé řadě opírá o ust. § 27 odst. 2 zákona o životním prostředí, dále o ust. § 61 odst. 1 písm. c) a § 66 zákona č. 128/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a dále o ust. § 13 odst. 1 a § 15 písm. i) zákona č. 334/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Kompetence městského úřadu vymáhat povinnost dekontaminace a uložit donucovací pokuty pak vyplývá z ust. § 107 odst. 1 ve spojení s § 105 odst. 1 písm. a) správního řádu. Skutečnost, že podle ust. § 27 odst. 3 zákona o životním prostředí je oprávněným ze způsobené ekologické újmy stát, nebrání tomu, aby o uložení povinností k nápravě a výkonu rozhodoval příslušný orgán státní správy, tj. v tomto případě městský úřad. Jak sám stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, sporné rozhodnutí bylo již podrobeno soudnímu přezkumu i podnětu, aby bylo označeno za nicotné. Žádný ze státních orgánů, který se přezkumem zabýval (krajský úřad, ministerstvo životního prostředí a krajský

pokračování

soud), neshledal nicotnost ani jinou vadu předmětného rozhodnutí. Další stěžejní stěžovatelovou námitkou bylo nesprávné právní posouzení otázky výše donucovacích pokut. Podle názoru osob zúčastněných na řízení byla výše odhadovaných nákladů uvedena v exekučním příkazu městského úřadu ze dne 25. 11. 2011, v rozhodnutí městského úřadu ze dne 23. 8. 2012, kterým byla stěžovateli uložena předmětná donucovací pokuta a v napadeném rozhodnutí krajského úřadu. Není tedy pravdou, že by stěžovatel nebyl seznámen s odhadem výše nákladů náhradního výkonu a se závěry výběrového řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel ke stížnosti nepřiložil znalecký posudek Ing. Karla Bičovského, na který se odvolává, nemohou se osoby zúčastněné na řízení k němu vyjádřit. Osoby zúčastněné na řízení proto navrhy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V souvislosti se stížní námitkou nicotnosti rozhodnutí o dekontaminaci Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, který byl publikován pod č. 319/2004 Sb., ve kterém dospěl k závěru formulovanému v právní větě: *„Je-li napadené správní rozhodnutí nicotné, soud vysloví jeho nicotnost i bez návrhu; není-li zde takového návrhu, a ani soud sám správní rozhodnutí nicotným neshledá, nemá důvod zabývat se úvahami o nicotnosti v odůvodnění rozhodnutí.“* Pokud tedy stěžovatel v žalobě proti rozhodnutí o dekontaminaci námitku nicotnosti neuplatnil a krajský soud ji ani sám neshledal, nemusel se v odůvodnění rozsudku touto otázkou výslovně zabývat. Ze skutečnosti, že v odůvodnění rozsudku krajského soudu ze dne 24. 5. 2011, č. j. 30 A 60/2010-77 nejsou uvedeny úvahy o posouzení nicotnosti rozhodnutí o dekontaminaci, nelze proto dovozovat, jak to činí stěžovatel, že se krajský soud touto otázkou vůbec nezabýval. Jak vyplývá z výše uvedeného, nicotnost rozhodnutí o dekontaminaci byla již krajským soudem posouzena, a to s negativním výsledkem. Nejvyšší správní soud tak nemá žádný důvod se tvrzenou nicotností uvedeného rozhodnutí znovu zabývat, neboť tato otázka byla již krajským soudem pravomocně vyřešena.

Rovněž tak se Nejvyšší správní soud nemůže věcně zabývat námitkou nesprávnosti znaleckého posudku, ze kterého měl podle stěžovatele vycházet městský úřad a který měl být podkladem pro vydání rozhodnutí o dekontaminaci. Nehledě k tomu, že se jedná o velmi obecné tvrzení, kdy stěžovatel jednak neuvedl, o jaký znalecký posudek se jedná, a dále ani nekonkretizoval údajné rozpory, je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud se nemůže v nyní posuzované věci (uložení donucovací pokuty) zabývat otázkou zjišťování skutkového stavu ve správním řízení, jehož přezkum není předmětem tohoto soudního řízení.

V poslední stížní námitce stěžovatel vytýkal správním orgánům i krajskému soudu, že v daném případě výše uložených pokut neměla přesáhnout částku 100.000 Kč.

Podle ust. § 129 odst. 1 správního řádu nelze-li nebo není-li účelné provádět exekuci náhradním výkonem nebo přímým vynucením, vymáhá se splnění povinnosti postupným ukládáním donucovacích pokut do výše nákladů na náhradní výkon, a nelze-li náhradní výkon provést, až do výše 100.000 Kč. Exekuční správní orgán uloží povinnému donucovací pokutu rozhodnutím, v němž mu určí, aby ji zaplatil ve lhůtě nejméně 15 dnů ode dne nabytí právní moci.

Jak vyplývá z citovaného ustanovení, donucovací pokuty až do výše 100.000 Kč ukládá správní orgán pouze v případě, kdy nelze náhradní výkon z objektivních důvodů provést. Jedná se o situace, kdy je nařízena exekuce k vymožení nepeněžitě povinnosti v případě nezastupitelných plnění, tj. plnění u kterých je vyžadováno, aby byla exekuoaná povinnost vykonána výlučně povinným. V případech, kdy lze exekuci náhradním výkonem provést, ale z různých důvodů to není účelné, je možno ukládat donucovací pokuty až do výše nákladů na náhradní výkon.

V daném případě městský úřad oznámil stěžovateli dopisem ze dne 13. 6. 2011 zahájení řízení o vydání exekučního příkazu na exekuci provedením náhradního výkonu podle ust. § 119 správního řádu. Stěžovatel byl informován o tom, že po provedení výběrového řízení na dodavatele prací městský úřad vydá exekuční příkaz, kterým pověří náhradním výkonem vybranou osobu. Ve výběrovém řízení byla na základě kritéria výše nabídkové ceny vybrána nabídka s nejnižší cenou zakázky 2.154.240 Kč včetně DPH. Následně ale Zastupitelstvo města Kroměříže na svém zasedání dne 24. 11. 2011 neschválilo rozpočtové opatření na uvolnění výše uvedené částky z rozpočtu města na zálohové hrazení nákladů na provedení exekuce náhradním výkonem. Městský úřad proto dne 25. 11. 2011 vydal exekuční příkaz na provedení exekuce ukládáním donucovacích pokut. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011 byla stěžovateli uložena první donucovací pokuta ve výši 200.000 Kč a napadeným rozhodnutím mu byla uložena druhá donucovací pokuta ve výši 500.000 Kč. Stěžovateli tak byly uloženy donucovací pokuty v celkové výši 700.000 Kč, tj. ve výši cca 32,5 % minimální nabídkové ceny náhradního výkonu. [redacted] Vzhledem k tomu, že celková výše postupně ukládaných pokut může dosáhnout až výše nákladů na náhradní výkon, lze v posuzované věci konstatovat, že celková výše stěžovateli uložených pokut nepřesáhla zákonný limit.

Stěžovatelem namítaná skutečnost, že exekuce náhradním výkonem nebyla provedena a že městský úřad tak při stanovení výše donucovacích pokut vycházel pouze z odhadu výše nákladů na její provedení, je přitom podle Nejvyššího správního soudu v daném případě irelevantní. Nejednalo se totiž o nekvalifikovaný odhad, ale o odhad na základě výsledku výběrového řízení, přičemž kritériem byla nejnižší nabídková cena za sanační práce v rozsahu, který byl uložen stěžovateli v rozhodnutí o dekontaminaci. S tím, že výběrové řízení na dodavatele prací bude provedeno a následně i s tím, jaká byla nejnižší nabídková cena, byl stěžovatel prokazatelně seznámen v přípisech a rozhodnutích městského úřadu, které mu byly v průběhu exekučního řízení doručeny. Tvrzení stěžovatele, že nebyl blíže seznámen se způsobem odhadu výše těchto nákladů a se závěry tohoto výběrového řízení, považuje Nejvyšší správní soud za účelové. Stěžovateli navíc nic nebránilo v tom, aby se s uvedenými skutečnostmi seznámil, např. postupem podle ust. § 38 správního řádu.

pokračování

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani nenavrhly, aby jim bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu